

И скжпи сърма-колани.
Сега дай зрънце безценно
Ти отъ крило си червено,
Да купя малко ракия,
Смокини и леблебия. —
Нали е кротка Калинка,
Послуша Щурча-горкинка
Тя дѣсно крило подаде,
Та да си зрънце извади.

Извади зърно той, скри го,
Па хукна въ кръчма, изпи го,
Подбра отпредъ си Калина
Надолу негде замина,
Надолу ужъ къмъ селата.
Ала я Щурчо измами,
Цигулка нова нарами,
Засука дълги мустаци,
Прескочи гжсти трънаци,
Прехвърли селски огради,
Нагази буйни ливади,
Намѣри дърво зелено,
Подъ него стубле студено,
Надълго легна, простря се,
Захърка сладко, наспа се...

И днеска още Калина
Навредъ — въ ливади, долини,
Тя дири Щурча скокливи,
Скокливи още лъжливи,
За зрънце, скжпи гerdани,
За сърма-жълти колани.
А Щурчо свири нехае,
Хорото друса, играе,
Подбива птички, гадини,
Де кого стигне, замине.

Н. Моневъ

